

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ
ΕΝΩΠΙΟΝ: Ε. Γεωργίου – Αντωνίου, Ε.Δ.

Αρ. Υπόθεσης: 10036/13

Αστυνομικός Διευθυντής Λάρνακας

v.

Κατηγορούμενος

Ημερομηνία: 11 Δεκεμβρίου, 2015.

Εμφανίσεις:

Για την Κατηγορούσα Αρχή: κ. Παπανικολάου

Για τον Κατηγορούμενο: κος Πολυχρόνης

Κατηγορούμενος: παρόν

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο Κατηγορούμενος αντιμετωπίζει μια κατηγορία που αφορά την επίθεση προκαλούσα πραγματική σωματική βλάβη κατά παράβαση του άρθρου 243 του Ποινικού Κώδικα.

Συγκεκριμένα κατηγορείται ότι στις 04/02/2012 είχε επιτεθεί παράνομα στον [REDACTED] από τα Λειβάδια και είχε προξενήσει σε αυτόν πραγματική σωματική βλάβη.

Κλήθηκαν από την Κατηγορούσα Αρχή πέντε (5) μάρτυρες προς απόδειξη της υπόθεσης. Πρώτος έδωσε μαρτυρία ο Α/Λοχ.4734 ██████████, ΜΚ1, ο οποίος υιοθέτησε το περιεχόμενο της κατάθεσής του και ακολούθως σημειώθηκε ως **Τεκμήριο 1**. Στην κατάθεσή του καταγράφει ότι είχε λάβει οδηγίες να διερευνήσει το παράπονο του ██████████, από τα Λειβάδια, που αφορούσε το γεγονός ότι την ίδια μέρα, 04/02/12, ενώ βρισκόταν στην Τροχαία Λάρνακας είχε χτυπηθεί σε διάφορα μέρη του σώματός του από αστυνομικό που βρισκόταν εκεί. Ο Αστ.3823 ██████████, στον οποίο είχε υποβάλλει το παράπονό του ο ██████████, τον είχε παραπέμψει για εξέταση στο Γενικό Νοσοκομείο Λάρνακας. Είχε ληφθεί κατάθεση, την ίδια μέρα του παραπόνου, από τον ██████████, ο οποίος είχε αναφέρει ότι τις πρωινές ώρες, της 04/02/2012, ενώ οδηγούσε το αυτοκίνητό του στην οδό Ζήνωνος Κιτιέως είχε οδηγηθεί από μέλη της Τροχαίας στο Τμήμα Τροχαία γιατί οδηγούσε υπό την επήρεια αλκοόλης. Ενώ αναχωρούσε από την Τροχαία Λάρνακας είχε δεχθεί επίθεση από αστυνομικό. Είχε εξεταστεί από τον ιατροδικαστή Ν. Χαραλάμπους και είχαν ληφθεί και φωτογραφίες. Παράλληλα, είχε παραληφθεί ένα άσπρο πουκάμισο και ένα τρικό, τα οποία φορούσε κατά το περιστατικό. Είχε επίσης παραληφθεί ημερολόγιο καθηκόντων της Τροχαίας Λάρνακας. Όλα τα έγγραφα είχε παραδοθεί στον Α. Τζιαπούρα, Ποινικό Ανακριτή.

Ενώπιον του Δικαστηρίου κατάθεσε, ως **Τεκμήριο 2**, τις φωτογραφίες. Ανέφερε ότι ένα πρωινό, μετά που είχε αναλάβει την υπόθεση ο Ποινικός Ανακριτής, είχε συναντήσει τον Παραπονούμενο να μιλά φιλικά με τον Κατηγορούμενο μπροστά στο Γραφείο της Εισαγγελίας και κάποια στιγμή ο Παραπονούμενος του είχε αναφέρει ότι σκεφτόταν να

αποσύρει το παράπονό του. Ο ίδιος του είπε ότι θα έπρεπε να το αναφέρει στον Ποινικό Ανακριτή. Ο ίδιος θυμόταν ότι η συγκεκριμένη συνομιλία είχε γίνει 24/02/12 γιατί την ίδια μέρα ο ίδιος είχε ραντεβού για να παραδώσει τα έγγραφα της καταγγελίας στον κ. Τζιαπούρα.

Ο συγκεκριμένος μάρτυρας δεν αντεξετάστηκε.

Κατατέθηκαν από κοινού η κατάθεση του [REDACTED], του [REDACTED], του [REDACTED], του [REDACTED], του [REDACTED], του [REDACTED], του [REDACTED], της Δρ. Δέσπως Ορφανίδου, η Ιατρική Έκθεση και σημειώθηκαν ως **Τεκμήρια 4 μέχρι 12.**

Ακολούθως δόθηκε μαρτυρία από τον Δρ. Ν. Χαραλάμπους, ΜΚ2, ιατροδικαστή. Υιοθέτησε το περιεχόμενο της Έκθεσής του και σημειώθηκε ως **Τεκμήριο 13.** Στην Έκθεσή του καταγράφει ότι είχε διαπιστώσει τραύμα στην αριστερή δελτοειδή χώρα διαστάσεων 0.4x0.3εκ, εκδορές διαστάσεων 7x3 εκ., θλαστική εκχύμωση διαστάσεων 1.2x0.8εκ. στην αριστερή ωμοπλατιαία χώρα, εκδορές διαστάσεων 4x6εκ στην δεξιά οσφυϊκή χώρα. Παραπονείτο για πόνο στον αριστερό βραχίονα και για δερματική πάθηση στην περιοχή του θώρακα από ξύρισμα τριχών. Με αναφορά στις φωτογραφίες, **Τεκμήριο 2**, αναγνώρισε το πρόσωπο που είχε εξετάσει. Υπέδειξε στις φωτογραφίες 2 και 3 το τραύμα στην δελτοειδή χώρα, στις φωτογραφίες 5 και 6 το τραύμα στην τραχηλική χώρα, στις φωτογραφίες 7, 8 και 9 την θλαστική εκχύμωση και στις φωτογραφίες 10 και 11 τις εκδορές στην δεξιά οσφυϊκή χώρα.

Αντεξεταζόμενος υποστήριξε ότι δεν προσδιορίζεται οποιοδήποτε σημείο γροθιάς στο πρόσωπο. Ερωτηθείς ανέφερε ότι για να οδηγηθεί κάποιο άτομο στο έδαφος λόγω χτυπήματος στο πρόσωπο θα πρέπει το χτύπημα να είναι πολύ δυνατό. Τέτοιο χτύπημα σίγουρα θα προκαλέσει κακώσεις στο πρόσωπο. Όμως σε σχέση με το άτομο που ο ίδιος είχε εξετάσει δεν είχαν εντοπιστεί τέτοιες κακώσεις στο πρόσωπο από χτύπημα. Στην περίπτωση χτυπήματος με κλωτσιά στο πρόσωπο οι κακώσεις θα είναι ακόμη πιο έντονες. Όμως στο πρόσωπο του Παραπονούμενου δεν είχε εντοπιστεί κάκωση που να δικαιολογεί χτύπημα είτε με το χέρι είτε με κλωτσιά. Υποστήριξε ότι δεν είχαν εντοπιστεί καθόλου χτυπήματα στο πρόσωπο και ότι αν υπήρχαν τέτοια χτυπήματα θα είχαν καταγραφεί στην Έκθεσή του ενώ επίσης θα καταγράφονταν και οι κακώσεις αν υπήρχαν.

Επόμενος μάρτυρας ήταν ο Αστ.2434 ██████████, ΜΚ3, ο οποίος υιοθέτησε το περιεχόμενο των δυο καταθέσεων του και σημειώθηκαν ως **Τεκμήρια 14 και 15**. Στην κατάθεσή του, **Τεκμήριο 14**, καταγράφει ότι είχε αναλάβει καθήκον η ώρα 23.00 μέχρι 06.00 της 04/02/2012 στην Τροχαία Λάρνακας. Η ώρα 04.30 της 05/12/2012 είχε εξέλθει του κτιρίου της Τροχαίας Λάρνακας για να μεταβεί για έλεγχο αλκοόλης και έξω από την πόρτα του λυόμενου κτιρίου στεκόταν ένα νεαρό πρόσωπο το οποίο ο ίδιος είχε ρωτήσει τι ήθελε. Του είχε αναφέρει ότι είχε καταγγεληθεί για αλκοτέστ και ότι περίμενε να έρθει κάποιος να τον πιάσει. Ο ίδιος του είπε να περιμένει κοντά στην καγκελόπορτα. Στην κατάθεσή του, **Τεκμήριο 15**, υιοθετεί όλα όσα καταγράφει στην κατάθεσή του **Τεκμήριο 14** και περαιτέρω συμπληρώνει ότι ο ίδιος δεν είχε αντιληφθεί να είχε συμβεί οτιδήποτε μεταξύ του συγκεκριμένου προσώπου και οποιοδήποτε

συναδέλφου του. Ο ίδιος δεν είχε δει το συγκεκριμένο νεαρό να βρίσκεται στο έδαφος και ουδέποτε τον είχε βοηθήσει να σηκωθεί. Ο ίδιος δεν είχε προσέξει κατά πόσο ο νεαρός ήταν χτυπημένος ούτε και ο ίδιος του είχε αναφέρει ότι είχε χτυπηθεί από οποιοδήποτε αστυνομικό.

Μετά την ολοκλήρωση της μαρτυρίας του είχε ζητηθεί από ένα πρόσωπο, το οποίο ήταν εκτός της αίθουσας του Δικαστηρίου, να εισέλθει εντός της αίθουσας του Δικαστηρίου και ο συγκεκριμένος μάρτυρας το αναγνώρισε ως το πρόσωπο που είχε δει το συγκεκριμένο βράδυ κοντά στο λυόμενο κτίριο.

Αντεξεταζόμενος ανέφερε ότι ο ίδιος δεν είχε σηκώσει τον Παραπονούμενο από το έδαφος το συγκεκριμένο βράδυ ούτε και είχε διαπιστώσει ο ίδιος οποιαδήποτε χτυπήματα στο πρόσωπό του παρά το γεγονός ότι υπήρχε καλός φωτισμός στο σημείο που τον είχε δει.

Μαρτυρία δόθηκε και από την αδελφή του Παραπονούμενου κα [REDACTED], ΜΚ4, η οποία υιοθέτησε το περιεχόμενο της κατάθεσής της και σημειώθηκε ως **Τεκμήριο 16**. Σύμφωνα με την κατάθεσή της ο αδελφός της της είχε τηλεφωνήσει τις πρωινές ώρες της 04/02/12, γύρω στις 04.30 με 05.00, σε κατάσταση πανικού. Της εξήγησε, μετά από προσπάθειες ότι βρισκόταν στην Τροχαία για αλκοτέστ και τον χτύπησαν και πονούσε το χέρι, το κεφάλι και το πλευρό του. Επίσης της είχε πει ότι είχε πάει σπίτι περπατητός διότι το αυτοκίνητό του κρατείτο στην Αστυνομία και της ζήτησε να πάει να το παραλάβει. Η ίδια είχε αναφέρει στον Λοχία [REDACTED], η ώρα 05.30, ότι είχε χτυπηθεί ο αδελφός της από αστυνομικούς.

Ακολούθως είχε παραλάβει στο αυτοκίνητο του αδελφού της παραπονούμενη για την συμπεριφορά των αστυνομικών.

Αντεξεταζόμενη υποστήριξε ότι δεν είχε δει τον αδελφό της πριν πάει στην Αστυνομία. Παραδέχθηκε ότι τα όσα η ίδια καταγράφει στην κατάθεσή της της είχαν λεχθεί από τον αδελφό της. Ερωτηθείσα ανέφερε ότι όταν της τηλεφώνησε ήταν δύσκολο να συνεννοηθούν γιατί ήταν χτυπημένος, πανικοβλημένος και έκλαιγε. Υποστήριξε ότι δεν ήταν ανάγκη να τον δει για να καταλάβει πως ήταν μπορούσε να αντιληφθεί την κατάστασή του μόνο που της μιλούσε στο τηλέφωνο.

Τελευταίος έδωσε μαρτυρία ο Παραπονούμενος, ο οποίος είχε δώσει τρεις (3) καταθέσεις οι οποίες είχαν σημειωθεί ως **Τεκμήρια 17, 18 και 19** και στις οποίες είχε δώσει την δική του εκδοχή. Στην κατάθεσή του, Τεκμήριο 17, υποστηρίζει ότι πράγματι είχε καταναλώσει αλκοόλ και για αυτό δεν θυμόταν πολλές λεπτομέρειες. Όταν οι αστυνομικοί είχαν αρνηθεί να τον μεταφέρουν στο σπίτι του, μετά την διενέργεια του αλκοτέστ, βγαίνοντας από το Τμήμα Τροχαίας είχε εξυβρίσει τον αστυφύλακα που είχε αρνηθεί να τον πάρει σπίτι του νομιζόμενος ότι αυτός δεν τον άκουγε. Υποστήριξε ότι ο συγκεκριμένος αστυνομικός τον είχε αρπάξει από τον λαιμό και τον είχε γρονθοκοπήσει στο πρόσωπο ρίχνοντας τον στο έδαφος. Μετά που είχε πέσει στο έδαφος ο συγκεκριμένος αστυνομικός είχε αρχίσει να του κλωτσά στο κορμί του και στο πρόσωπο του. Ο ίδιος θυμόταν ότι ένας αστυνομικός με το όνομα ████████ τον είχε σηκώσει από το έδαφος. Μετά είχε πάει σπίτι του περπατώντας.

Ενώπιον του Δικαστηρίου αναγνώρισε τον εαυτό του στο *Τεκμήριο 2*. Υποστήριξε ότι ο Αστ. ██████████ τον είχε σηκώσει από το έδαφος το συγκεκριμένο βράδυ. Αναγνώρισε τον Κατηγορούμενο ως τον αστυφύλακα που τον είχε χτυπήσει.

Αντεξεταζόμενος ισχυρίστηκε ότι δεν είχε γίνει οποιαδήποτε αναγνώριση του Κατηγορούμενου στην Αστυνομία. Υποστήριξε ότι από την γροθιά που είχε εισπράξει είχε πέσει στο έδαφος ενώ παράλληλα ο Κατηγορούμενος του κλωτσούσε. Παράλληλα τον είχε χτυπήσει με την πένα. Ο ίδιος δεν είχε αναφέρει ότι είχε χτυπηθεί από την πέννα στην κατάθεσή του λόγω παράλειψης. Επέμενε στην θέση του ότι ο ίδιος είχε ζήσει το συγκεκριμένο περιστατικό, το οποίο ήταν πολύ βίαιο και είχε χάσει πολύ αίμα. Είχε παράπονο γιατί οι αστυφύλακες τον είχαν αφήσει να πάει στο σπίτι του περπατητός και μεθυσμένος. Όταν έφθασε στο σπίτι του είχε πέσει για ύπνο αλλά τον είχε ξυπνήσει η μητέρα του για να μεταβούν στο ΤΑΕ και να υποβάλλουν καταγγελία. Παραδέχθηκε ότι ο ίδιος είχε εξυβρίσει τον Κατηγορούμενο πριν εκείνος του χτυπήσει. Υποστήριξε ότι σήμερα δεν καταναλώνει όσο αλκοόλ κατανάλωνε πριν τρία (3) χρόνια. Ερωτηθείς ανέφερε ότι κάποιος τον είχε σηκώσει από το έδαφος και είχε ακούσει που τον φώναζαν ██████████, είχαν αναφέρει το όνομά του οι άλλοι αστυνομικοί που ήταν εκεί. Ήταν η θέση του ότι ο Κατηγορούμενος δεν είχε λόγο να στέκεται στην πόρτα και να ειρωνεύεται. Επίσης παραδέχθηκε ότι μετά την συνάντηση που είχε με τον Κατηγορούμενο στο Δικαστήριο ο ίδιος είχε πάει και είχε δώσει κατάθεση στον Ποινικό Ανακριτή. Όσο αφορά την ταυτότητα του Κατηγορούμενου ο ίδιος είχε ρωτήσει από εδώ και από εκεί και με την περιγραφή διάφοροι

γνωστοί του είπαν ότι ονομάζεται ██████████. Κατέληξε, ότι ο λόγος που κατάγγειλε το περιστατικό δεν ήταν για να γίνει πλούσιος αλλά για να προστατέψει τους άλλους πολίτες από τέτοιες συμπεριφορές.

Μετά την ολοκλήρωση της μαρτυρίας για την Κατηγορούσα Αρχή ο ευπαίδευτος συνήγορος του Κατηγορούμενου υπέβαλλε εμπειριστατωμένη εισήγηση ότι δεν υπάρχει εκ πρώτης όψεως υπόθεση για να απαντηθεί. Είχε βασίσει την εισήγησή του στην αντιφατικότητα της μαρτυρίας που παρουσιάστηκε. Επέσυρε την προσοχή του Δικαστηρίου στην επιστημονική μαρτυρία, η οποία δεν υποστήριζε τις θέσεις του Κατηγορούμενου.

Η θέση του ευπαίδευτου συνηγόρου για την Κατηγορούσα Αρχή, προς τιμή του, ήταν ότι πράγματι τα τραύματα τα οποία είχαν διαπιστωθεί από τον Ιατροδικαστή δεν συνάδουν με τα τραύματα όπως τα έχει περιγράψει ο Παραπονούμενος αλλά ούτε και υποστηρίζουν τους ισχυρισμούς του για χτύπημα στο κεφάλι και κλωτσιές. Άφησε το θέμα στο Δικαστήριο.

ΝΟΜΙΚΗ ΠΤΥΧΗ – Εκ πρώτης όψεως

Το δικαίωμα του Κατηγορούμενου ν' υποβάλει ότι δεν αποδείχθηκε εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του προβλέπεται από το άρθρο 74(1)(β) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου.

Η Αγγλική Πρακτική του 1962- **Practice Note** - (1962) 1 All E.R. 448 που εκδόθηκε από το Divisional Court of the Queen's Bench Division of the

High Court σαν καθοδήγηση για τους Άγγλους Δικαστές, όταν εξετάζουν κατά πόσο έχει αποδειχθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση, έχει υιοθετηθεί και από τα Κυπριακά Δικαστήρια. Η πιο πάνω Πρακτική προβλέπει ότι:

«..... A. submission that there is no case to answer may properly be made and upheld: (a) When there has been no evidence to prove an essential element in the alleged offence; (b) when the evidence adduced by the prosecution has been so discredited as a result of cross examination or is so manifestly unreliable that no reasonable tribunal could safely convict on it.

Apart from those situations a tribunal should not in general be called on to reach a decision as to conviction or acquittal until the whole of the evidence, which either side wishes to tender, has been placed before it. If, however, a submission is made that there is no case to answer the question should depend not so much on whether the adjudicating tribunal (if compelled to do so) would at that stage convict or acquit but on whether the evidence is such that a reasonable tribunal might convict. If a reasonable tribunal might convict on the evidence so far laid before it, there is a case to answer.»

Η πρακτική του 1962 δεν είναι δεσμευτική για τα Κυπριακά Δικαστήρια, αποτελεί όμως σημαντικό οδηγό για αυτά όταν ασκούν

ποινική δικαιοδοσία. Παραπέμπω ενδεικτικά στην Azinas and Another v. Police (1981) 2 C.L.R.).

Καθοδηγητική και πολύ διαφωτιστική επί του θέματος είναι και η απόφαση του Εφετείου στην υπόθεση Γενικός Εισαγγελέας v. Χριστοδούλου (1990) 2 Α.Α.Δ. 133. Ο Δικαστής Γ. Πικής, όπως ήταν τότε, αναλύοντας τον όρο «εκ πρώτης όψεως υπόθεση» είπε τα πιο κάτω τα οποία θεωρώ σκόπιμο όπως παραθέσω αυτούσια:

«Όπως ο όρος «εκ πρώτης όψεως υπόθεση» υποδηλώνει, η κλήση του κατηγορούμενου σε υπεράσπιση δικαιολογείται μόνο όταν ως θέμα πρώτης όψεως, δηλαδή, μετά την προκαταρκτική θεώρηση της υπόθεσης, δικαιολογείται η κλήση του κατηγορούμενου σε υπεράσπιση. Ο όρος «εκ πρώτης όψεως υπόθεση» χρησιμοποιείται σε αντιδιαστολή με την εις βάθος θεώρηση και τελική όψης της υπόθεσης, δηλαδή, την απόδειξη της κατηγορίας πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας. Χρήσιμη ανάλυση του όρου «εκ πρώτης όψεως υπόθεση» γίνεται στην απόφαση της ολομέλειας In Re Kakos (1985) 1 C.L.R. 250.

.....
 Η απαλλαγή του εφεσίβλητου δικαιολογείται μόνο όταν,

- α) δεν στοιχειοθετείται εξ' αντικειμένου η υπόθεση της Κατηγορίας λόγω της απουσίας ενός ή περισσότερων των συστατικών στοιχείων του εγκλήματος, και

- β) οποτεδήποτε η μαρτυρία είναι τόσο αντινομική ή στερείται πειστικότητας, σε βαθμό που κανένα λογικό δικαστήριο δεν θα μπορούσε να βασίσει σ' αυτή την καταδίκη του κατηγορούμενου.

Και στη δεύτερη περίπτωση το κριτήριο είναι αντικειμενικό διότι το μέτρο δεν είναι οι εκτιμήσεις του συγκεκριμένου Δικαστηρίου, αλλά εκείνες ενός νοητού λογικού Δικαστηρίου.

.....

Οι διατάξεις του Άρθρου 74(1)(β) του Κεφ. 155 εναρμονίζονται, όπως επεξηγείται, με τα αγγλικά θέσμια στον προσδιορισμό εκ πρώτης όψεως υπόθεσης και για το λόγο αυτό τόσο η Πρακτική του 1962 όσο και η σχετική αγγλική νομολογία (βλέπε μεταξύ άλλων: (α) Wiseman & Another v. Borneman & Others (1967) 3 All E.R. 1045. (b) Cozens v. Brutus (1972) 2 All E.R. 1 (c) Ellis v. Jones (1973) 2 All E.R. 893. (d) R. v. Galbraith (1981) 2 All E.R. 1061. (e) R. v. Barker (Note (1975) 65 Cr.App. R.287) οριοθετούν το πλαίσιο διαπίστωσης εκ πρώτης όψεως υπόθεσης»

Επακριβέστερη διατύπωση των αρχών καταγράφεται στην R. v. Galbraith (1981) 2 All ER 1060 στην σελ. 1062, η οποία συνιστά και την κλασσική θέση τους:

«How then should be judge approach a submission of no case? (1) If there is no evidence that the crime alleged has been committed by the defendant, there is no difficulty. The judge will of course stop the case. (2) The difficulty arises where there is some evidence but it is of a tenuous character, for example because of inherent weakness or vagueness or because it is inconsistent with other evidence. (a) Where the judge comes to the conclusion that the prosecution evidence, taken at its highest, is such that a jury properly directed could not properly convict upon it, it is his duty, upon a submission being made, to stop the case. (b) Where however the prosecution evidence is such that its strength or weakness depends on the view to be taken of a witness's reliability, or other matters which are generally speaking within the province of the jury and where on one possible view of the facts there is evidence upon which a jury could properly come to the conclusion that the defendant is guilty, then the judge should allow the matter to be tried by the jury...»

Η υιοθέτηση της Galbraith στην Κυπριακή νομολογία, Azinas v. Police (1981) 2 CLR 9, Γενικός Εισαγγελέας v. Χριστοδούλου (1990) 2 ΑΑΔ 133, Παναγιώτου κ.α. v. Αστυνομίας (2000) 2 ΑΑΔ 191 και Γενικός Εισαγγελέας v Ανδρέας Δράκος κ.α. (2012) 2 ΑΑΔ 851 την καθιστά και εδώ την κατεξοχήν καθοδηγητική αυθεντία. Δεν προβαίνει ο δικαστής στο στάδιο του εκ πρώτης όψεως σε υποκειμενική αξιολόγηση της μαρτυρίας. Το έργο αυτό επιτελείται κατά το τέλος της δίκης. Η απόφασή περιορίζεται σε αντικειμενική θεώρηση της υπόθεσης. Η απόφαση για απαλλαγή και αθώωση σ' αυτό το στάδιο της δίκης, πρέπει να έχει αντικειμενικό

έρεισμα και να αντέχει στη βάσανο που θέτει η Πρακτική του 1962, δηλαδή, ότι κάθε λογικό δικαστήριο θα κατέληγε, ενόψει της αντικειμενικής υφής της μαρτυρίας, στο ίδιο συμπέρασμα.

Καθοδηγούμενη από τις πιο πάνω αρχές θ' εξετάσω κατά πόσο έχει αποδειχθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του Κατηγορούμενου.

Ένας Κατηγορούμενος καλείται σε απολογία μόνο όταν η Κατηγορούσα Αρχή έχει παρουσιάσει μαρτυρία αρκετά ισχυρή στην ουσία της που να καθιστά την καταδίκη του μία πραγματική δυνατότητα αν δεν δοθεί από αυτόν μια εξήγηση αλλιώς, ο Κατηγορούμενος θα κληθεί όχι για να υπερασπιστεί τον εαυτό του αλλά για να διορθώσει τις ατέλειες που υπάρχουν στην μαρτυρία που δόθηκε από την Κατηγορούσα Αρχή. (βλ. The Police v. Kallenos 1980, 1 JSC σελ. 145, απόφαση Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Γ. Νικολάου Ε.Δ. όπως ήταν τότε).

Η μαρτυρία που προσκομίστηκε από την Κατηγορούσα Αρχή ήταν άκρως αντιφατική. Ο κυριότερος μάρτυρας, ο κ Χαραλάμπους, ΜΚ2, ο οποίος είχε έρθει ως εμπειρογνώμονας είχε καταρρίψει όλους τους ισχυρισμούς του Παραπονούμενου για το πως είχαν προκληθεί τα τραύματά του. Ο Δρ. Χαραλάμπους είχε υποστηρίξει ότι μια γροθιά στο κεφάλι και οποιαδήποτε κλωτσιά στο σώμα θα άφηνε εμφανή σημάδια. Δεν υπήρχαν σημάδια στο πρόσωπο ή το σώμα του Παραπονούμενου που να δικαιολογούν τα παράπονά του για γροθιά και συνεχής κλωτσιές. Επίσης οι φωτογραφίες, Τεκμήριο 2, δεν υποστηρίζουν τους ισχυρισμούς του Παραπονούμενου για γροθιά στο κεφάλι αφού δεν είχε κανένα

τραύμα στο κεφάλι αλλά ούτε και για συνεχείς κλωτσιές στο σώμα, αφού δεν υπήρχαν επί του σώματός του σημάδια από κλωτσιές όταν εξετάστηκε το απόγευμα της ίδιας μέρας με το συμβάν.

Η μαρτυρία του Παραπονούμενου επίσης συγκρούεται με την μαρτυρία του κ. Ττεραλλή, ΜΚ3, ο οποίος δήλωσε κατηγορηματικά ότι ποτέ δεν είχε σηκώσει τον Παραπονούμενο από το έδαφος αλλά τον είχε δει να στέκεται εντός της αυλής του Τμήματος Τροχαίας χωρίς να είναι τραυματισμένος. Όσο αφορά δε τον ισχυρισμό για την πένα θεωρώ ότι δεν θα μπορούσε να είχε ξεχάσει ένα τόσο οδυνηρό συμβάν και να μην το είχε αναφέρει σε καμιά από τις τρεις καταθέσεις του. Ερωτηματικά εγείρει η θέση του, στην κατάθεσή του **Τεκμήριο 17**, ότι δεν θυμόταν λεπτομέρειες γιατί είχε πολύ ποτό πάνω του.

Θεωρώ ότι η μαρτυρία του Παραπονούμενου στερείται πειστικότητας, όχι μόνο γιατί είπε ψέματα, ο Παραπονούμενος, αλλά γιατί τελούσε επίσης υπό την επήρεια αλκοόλης, κατάσταση την οποία ο ίδιος είχε αναφερθεί στο Δικαστήριο. Κανένα λογικό δικαστήριο δεν θα μπορούσε να βασίσει την καταδίκη του Κατηγορούμενου στην μαρτυρία του Παραπονούμενου, η οποία είναι σε δυσαρμονία με την επιστημονική μαρτυρία αλλά και με την περιγραφή του τρόπου που δέχθηκε την επίθεση. Δεν συνάδει επίσης, η μαρτυρία του Παραπονούμενου, με την μαρτυρία των λοιπών μαρτύρων αλλά και των διαπιστωθέντων τραυμάτων.

Δεν παρέχει η προσαχθείσα μαρτυρία ασφαλές έδαφος για την κλήση του Κατηγορούμενου σε απολογία. Κανένα λογικό Δικαστήριο δεν

θα μπορούσε να βασίσει την καταδίκη του Κατηγορούμενου στην προσκομισθείσα μαρτυρία, του Παραπονούμενου, γιατί όχι μόνο στερείται πειστικότητας αλλά είναι και αντινομική.

Ο Κατηγορούμενος, λόγω της προμνησθείσας κατάληξης, αθιώνεται και απαλλάσσεται από αυτό το στάδιο.

(Υπ.)

Ε. Γεωργίου – Αντωνίου, Ε.Δ.